

KATJA MILLAY

*Moje
klidu*

KATJA MILLAY

Moře
klidu

2013

Copyright © 2012 by Katja Millay
Translation © 2013 by Jan Netolička
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
či elektronicky reprodukována či šířena bez předchozího svolení
majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SEA OF TRANQUILITY,
vydaného nakladatelstvím Atria Books, divize Simon & Schuster,
New York 2012,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-938-7

*Při památce mého otce.
Protože on to říkal.*

Prolog

*N*enávidím svoji levou ruku. Nesnáším už jenom to, že se na ni musím dívat. Nenávidím, jak sebou cuká a třese se a připomíná mi, že moje já je pryč. Ale i tak se na ni pořád dívám, protože mi připomíná, že toho kluka, co mi všechno vzal, jednou najdu. Zabiju ho za to, že zabil mě, a zabiju ho schválně levou rukou.

1

Nastya

Nmírání není tak hrozné, když už to máte jednou za sebou.
A já mám.

Smrti už se nebojím.

Bojím se všeho ostatního.

Srpen na Floridě, to jsou tři věci: horko, dusné vlhko a škola. Škola. Ve škole jsem nebyla víc než dva roky. Pokud teda člověk nepovažuje za školní lavici kuchyňský stůl a za učitelku mámu, která vás učí doma, a to já nepovažuju. Je pátek. V pondělí mám jít do prázku posledního stupně, ale ještě jsem se nebyla zapsat. Jestli nepůjdu dneska, nebudu mít v pondělí ráno rozvrh a budu si na něj muset počkat na sekretariátu. Myslím, že bez té klasické scény filmu z osmdesátých let, kdy přijdu první den školy do třídy pozdě a všichni se na mě dívají, bych se radši obešla. I když by to nebylo to nejhorší, co se mi kdy stalo, stejně by to byl trapas.

Teta zajíždí na parkoviště Mill Creek Community High School a já na sedadle spolujezdce s ní. Je to klasická tuctová střední škola jako vystřižená podle šablony. Kromě vybledlé fasády a nápisu nad dveřmi je to dokonalá kopie té, do které jsem chodila naposled. Margot – nechce, abych jí říkala teto, protože se pak cítí stará – právě vy-

pnula rádio, které řvalo celou cestu sem. Naštěstí je to kousek, protože hlasité zvuky mě dokážou hodně rychle vytočit. Nejde vlastně o zvuk jako takový, ale že je nahlas. Kvůli hlasitým zvukům člověk neslyší ty tiché, což jsou ty, kterých by se měl bát. Teď jsem to zvládla, protože jsme byly v autě a tam se obecně cítím v bezpečí. Venku je to ale něco jiného. Venku se v bezpečí necítím nikdy.

„Tvá matka čeká, že až to budeme mít za sebou, tak jí zavoláš,“ říká Margot. Moje matka čeká spoustu věcí, které nikdy nedostane. V tomhle případě není jeden telefon taková hrůza, ale to ještě neznamená, že zavolám. „Tak jí pošli aspoň zprávu. Čtyři slova. *Zapsaná. Všechno v pohodě.* A kdybys chtěla být zvlášť velkorysá, mohla bys dokonce přidat jeden z těch veselých obličejků.“

Dívám se na ni koutkem oka, aniž bych otočila hlavu. Margot je o dobrých deset let mladší než moje máma a je prakticky v každém ohledu její pravý opak. Dokonce jí ani není fyzicky podobná, což znamená, že si nejsme podobné ani my dvě, protože já jsem moje máma jako přes kopírák. Margot je špinavá blondýna s modrýma očima a prakticky stále opálenou pokožkou, protože dělá vlastně jenom noční a přes den se válí u bazénu, i když by jako zdravotní sestra měla vědět, že to není zdravé. Moje kůže je bledá, oči tmavě hnědé a vlasy dlouhé, vlnité, a hlavně skoro úplně černé. Ona vypadá jako z reklamy na opalovací krém, já – jako bych vylezla z rakve. Lidi by museli být blbí, aby si mysleli, že jsme příbuzné, i když tohle je jedna z mála věcí týkajících se mé osoby, které jsou skutečně pravda.

Ještě pořád se usmívá, spokojená sama se sebou, že i když mě možná nepřesvědčila, abych se smířila s mámou, tak ve mně alespoň vzbudila pocit viny. Nemít ráda Margot je nemožné, i když se hodně, hodně snažíte, což znamená, že ji tak trochu nesnáším, protože já mezi tyhle lidi nikdy patřit nebudu. Vzala mě k sobě, protože jsem neměla kam jít, protože nikde jinde nevydržím. Naštěstí pro ni mě opravdu uvidí jen ve dveřích, protože až začne škola, doma se prakticky nepotkáme. A stejně pochybuju, že vzít si k sobě prakticky neustále mrzutou, zahořklou teenagerku je smyslem života svobodné ženy po třicítce. Já bych něco takového neudělala, ale já asi nejsem moc dobrý člověk. Možná proto utíkám, co mi nohy stačí, od všech, kdo mě mají nejvíc rádi. Kdyby to jenom trochu šlo, byla bych sama.

Fakt bych radši byla sama, než předstírat, že jsem v pořádku. Tuhle možnost mi ale nedali a já jsem ráda aspoň za to, že jsem s někým, kdo mě až tak nemiluje. Vlastně jsem Margot vděčná, což jí ovšem nikdy neřeknu. Ne že bych jí vůbec někdy něco říkala. Neříkám.

Vcházím dovnitř a zjišťuju, že registrační místnost je jeden velký chaos. Telefony zvoní, kopírky jedou, všude hlasy. U pultu se už vytvořily tři dlouhé fronty. Nevím, do které se postavit, takže si vybírám tu nejbližší dveří a doufám. Margot se vmáčkla dovnitř za mnou a ihned mě bere bokem, kolem všech čekajících, přímo k recepci. Má štěstí, že jsem ji viděla, jinak by skončila tváří na zemi s mým kolenem zaraženým do zad hned poté, co mě chytila za paži.

„Máme schůzku s panem ředitelem Armourem,“ pronáší autoritativně. Margot, zákonný zástupce. Dneska hraje mou matku. Tuhle její stránku obvykle nevidám. Dává přednost roli supertety. Svoje děti nemá, takže tohle trochu tahá z paty. Já jsem vůbec netušila, že máme domluvenou schůzku, ale teď mi to dává smysl. Recepční, nerudně vyhlížející padesátnice, ukazuje na dvě židle vedle zavřených dveří z tmavého masivního dřeva.

Čekáme jen pár minut a zatím si mě nikdo nevšímá a vlastně mě snad ani vůbec nebere na vědomí. Anonymita je pěkná věc. Jak dlouho mi to asi tak vydrží? Dívám se na sebe. Nemůžu říct, že bych se na dnešek zrovna vyfikla. Měla jsem za to, že vpadneme dovnitř, vyplníme papíry, odevzdáme záznamy o očkování a to bude všecko. Takové davy mačkajících se studentů jsem nečekala. Mám na sobě rifle a černé tričko s věčkem, obojí o trošku – tak jo, o hodně – těsnější, než by bylo nutné, ale jinak zcela neutrální. Akorát na botách jsem si dala záležet. Černé lodičky na vysokém podpatku. Šílených dvanáct centimetrů. Nemám je ani tak proto, abych vypadala vyšší, i když to bych vážně potřebovala, ale spíš na efekt. Dneska bych se s nimi netrápila, ale potřebovala jsem trénovat. V poslední době už na nich držím balanc mnohem lépe, ale říkala jsem si, že malé opáčko neuškodí. První den školy bych ráda absolvovala bez trapasu.

Mrkám na hodiny na stěně. Vteřinová ručička mi buší do hlavy, i když ji ve všem tom okolním rámusu přirozeně nemůžu slyšet. Kdybych tak dokázala ten hluk vypnout. Vytáčí mě. Je tu příliš mnoho zvuků najednou a můj mozek se je pokouší od sebe oddělit,

udělat z nich malé komínky, jenže to nejde. Jako by někdo všechny ty kopírky a hlasy přetavil do jedné slitiny. Podvědomě zatínám ruku v pěst a doufám, že nás brzo zavolají dovnitř.

O pár minut později, což mi ovšem připadá spíš jako po pár hodinách, se těžké dřevěné dveře konečně otevírají a dovnitř nás zve nějaký chlap kolem čtyřicítky ve špatně padnoucí košili a s kravatou. Když pomínu oblečení, nevypadá vlastně špatně. Na ředitele až moc dobře. Vlídne se na nás usmívá a sedá si za stůl do trochu příliš velkého koženého křesla. Stůl je impozantní. Na tuhle pracovnu také příliš velký. Veškerý nábytek zde má zjevně vyvolávat v návštěvnících pocit, že jsou malíci, na rozdíl od ředitele. Ještě ani nic neřekl a já už jsem si ho zaškatulkovala jako měkkotu. Doufám, že mám pravdu. Budu ho potřebovat.

Usazuju se na jednu ze dvou identických, vínově červených kožených židlí naproti panu Armourovi. Margot sedá vedle mě a začíná s klasickými kydy. Pár minut zvládám poslouchat, jak mu s citem vysvětluje, v jaké jsem výjimečné situaci. *To má teda pravdu.* Když se teta pustí do detailů, všímám si, že ředitel stáčí pohled na mě. Když si mě prohlíží, jako by trochu vytřeštil oči a já v nich vidím záblesk pochopení. Ano, jsem to já. Pamatuje se na mě. Kdybych se dostala ještě dál odtud, tohle by nebylo nutné. Moje jméno by nikomu nic neříkalo a tvář ještě míň. Tady jsem ale jenom dvě hodiny od epicentra, a jestli si jen jediný člověk všechno spojí, budu tam, kde jsem byla. To nemůžu riskovat, takže proto sedíme tady, v pracovně pana Armoura, tři dny před začátkem prváku. Tomu se říká za pět minut dvanáct. Aspoň tohle ale není moje vina. Moji rodiče proti stěhování bojovali do poslední chvíle, až nakonec povolili. Částečně za to asi můžu poděkovat Margot. Myslím ale, že taky trochu pomohlo, že jsem otci zlomila srdce. A všichni už asi byli unavení.

Přestala jsem úplně vnímat, o čem se ti dva baví, a místo toho zkoumám Armourovu pracovnu. Není tu prakticky nic bezúčelného, snad kromě pár květin, které vypadají, že by potřebovaly zalít, a několika rodinných fotek. Na zdi diplom z Michiganské univerzity. Jmenuje se Alvis. *Ty vole.* Jak se někdo může jmenovat Alvis? Myslím, že to ani nic neznamená, ale rozhodně se pak podívám. Přemýšlím, odkud takové jméno může být, když najednou vidím, jak Margot vy-

tahuje nějakou složku a podává mu ji. Záznamy od doktora. Hodně záznamů. Zatímco si je prochází, moje oči upoutá staromódní kovové ořezávátko na tužky připevněné ke stolu. Připadá mi divné. Stůl je drahý, z módního třešňového dřeva, ani v nejmenším podobný těm dřevotřískovým šmejdům, jaké dostávají učitelé do kabinetů. Nechápu, jak si někdo může na takový stůl přidělat takové předpotopní ořezávátko. Nemůžu myslet na nic jiného. Kdybych se tak jen mohla zeptat. Zaměřuji se na díry na tužky různé velikosti seřazené do kruhu a přemýšlím, jestli by mi se do některé z nich vešel malíček. Právě se ve svých úvahách dostávám k tomu, jak by to asi bolelo a kolik by teklo krve, když najednou registruji změnu v ředitelově tónu.

„Vůbec ne?“ Zní nervózně.

„Vůbec ne,“ potvrzuje Margot. Jde přímo za svým.

„Chápu. Uděláme, co půjde. Postarám se, aby všichni její vyučující byli do pondělí o všem informováni. Už si vyplnila žádost na předměty?“ Čímž jsme se plynule a nezadržitelně dostali do fáze, kdy o mně začal mluvit, jako bych tu nebyla. Margot mu podává formulář a on ho rychle prochází. „Dám to na studijní, aby z toho do pondělí ráno připravili rozvrh. Ale neslibuji, že všechny tyhle volitelné předměty bude mít. Většina tříd už je plná.“

„Chápeme to. Jsem si jistá, že uděláte, co půjde. Vážíme si vaší vstřícnosti a samozřejmě také diskrétnosti,“ dodává Margot. Je to varování. Jeď, Margot. Myslím ale, že na tohohle je to trochu plýtvání. Mám pocit, že nám opravdu chce pomoci. Navíc myslím, že je ze mě nervózní, což znamená, že mě bude chtít vídat co nejmíň.

Pan Armour nás doprovází ke dveřím, podává si s Margot ruku a na mě téměř nezatelně kývá s křečovitým úsměvem, který může znamenat lítost nebo taky opovržení. Pak zase stejně rychle obrací pohled dopředu. Jde s námi zpátky do toho chaosu v registrační místnosti a žádá nás, abychom počkaly, zatímco míří kamsi do chodby na studijní s mými papíry.

Rozhlížím se a vidím, že v řadě stojí několik lidí, které jsem tam viděla už prve. Děkuji kterémukoli bohu, který na mě ještě nezavřel, že existují domluvené schůzky. Radši bych jazykem čistila chemický záchod, než abych musela strávit další minutu v téhle kakofonii. Stojíme u stěny, co možná nejvíc stranou od všech. Už

tu nejsou žádné volné židle. Dívám se na začátek fronty, kde právě Ken v životní velikosti a ve verzi špinavě blond hází ten nejsvůdnější úsměv na paní Nepříjemnou za přepážkou. Klukova strategie je zjevně úspěšná a paní Nepříjemná roztává. Nemám jí to za zlé. Je to ten typ hezouna, který umí udělat ze sebevědomých žen nepoužitelné mrkáci panenky. Snažím se vyfiltrovat jejich rozhovor. Něco ohledně místa pomocné síly v kanceláři. *Jééé, to je ale parchant líná.* Naklání hlavu na stranu a říká něco, čemu se paní Nepříjemná zasměje, aby následně rezignovaně zavrtěla hlavou. Vyhrál, ať už to znamená cokoliv. Vnímám nepatrnou změnu v jeho pohledu. Ví to. Skoro na mě udělal dojem. Zatímco čeká, otevřou se dveře, dovnitř vchází neskutečně nádherná dívka a zkoumá místnost pohledem, dokud se jí oči nezastaví na něm.

„Drewe!“ zaječí přes všechen hluk, takže se všichni v místnosti otočí. Jako by si jich vůbec nevšimla. „Nebudu sedět celý den v autě! Tak *pojď už!*“ Prohlížím si ji líp. Blondýna jako on, i když ne úplně. Má světlejší vlasy, jako by byla celé léto na slunko. Je naprosto prvoplánově atraktivní. Na sobě má růžový top, do kterého má rozhodně co dát, a v ruce stejně růžovou kabelku. Oba odstíny jsou tak dokonale sladěné, že to hraničí s posedlostí. Zdá se, že chlapce její podráždění lehce pobavilo. Určitě jeho přítelkyně. Hodí se k sobě. *Ken, ze kterého holkám vlnou kalhotky, v sadě s princeznou Barbie: neskutečné spojení, a k tomu dostanete designovou kabelku a našťvaný pohled!* Zvedá prst, aby jí naznačil, že už jenom minutku. Být na jeho místě, volím jiný prst. Při té myšlence se musím pousmát a vidím, že se usmívá i on. Na mě a oči mu šibalsky svítí.

Paní Nepříjemná za ním rychle cosi škrábe na formulář, který pak dole podepisuje. Podává mu ho, ale on se pořád ještě dívá na mě. Ukazuju na ni a zvedám obočí. *Copak si nevezmeš, pro co jsi sem přišel?* Otáčí se, bere si od ní vyplněný papír, děkuje a mrká. Spiklenecky mrká na sekretářku v přechodu. Je tak průhledný, že je to skoro inspirující. *Skoro.* Paní znovu zavrtí hlavou a vyhání ho ke dveřím. *Dobrá akce, Kene, dobrá akce.*

Zatímco jsem se bavila tímhle malým dramatem, šeptala si Margot cosi se ženou, která asi bude vedoucí studijního. Drew, které-

mu už nemůžu říkat jinak než Ken, pořád stojí u dveří a mluví s pár klukama, co čekají skoro na konci řady. Zajímalo by mě, jestli chce Barbie schválně naštvat. To asi nebude problém.

„Jdeme.“ Margot se najednou zjevuje přede mnou a postrkuje mě ke dveřím.

„Promiňte!“ prořízne vzduch ženský hlas, než se stačíme dostat ven. Všichni v místnosti se naráz otočí a dívají se, jak žena zvedá složku a ukazuje na mě. „Jak se to čte?“

„Nas-ťa,“ slabikuje Margot a já se v duchu krčím, vědoma si najednou všech těch lidí kolem. „Nastya Kashnikovová. Je to rusky.“ Poslední tři slova už jen tak hází přes rameno, zjevně z nějakého důvodu potěšena sama sebou. Vzápětí procházíme dveřmi a v zádech máme pohledy všech uvnitř.

Když dojdeme k autu, hlasitě si oddechne a mění se zpět na Margot, jakou znám. „Tak, jedna překážka za náma. Zatím,“ dodává. Pak nasazuje zářivý americký úsměv. „Zmrzlinu?“ ptá se a vypadá to, že ji potřebuje víc než já. Odpovídám rovněž úsměvem, protože být je půl jedenácté dopoledne, na takovou otázku existuje jen jediná odpověď.